

betydelige Fremskridt, lad os tage dem og saa arbejde paa at gøre de yderligere Skridt, som er fornødne, inden vi kan sige, at en endelig Reform af vor Retspleje er gennemført. Dertil hører nemlig Gennemførelsen af Anklageprincippet i den kriminelle Retspleje og den deraf følgende Adskillelse mellem Domsmagt og Administration. Nu kunde man naturligvis godt gaa den Vej, som man er gaaet ved Loven af 1909, at gennemføre Fremskridt i vor Retspleje uden at tage disse Principper med. Der er jo til alt Mennekeværk knyttet den Egenskab, at intet er fuldenendt. Man kunde derfor slaa sig til Ro ved Gennemførelsen af Loven af 1909 for derefter at arbejde videre paa en Reform af vor Retspleje. Men medens det er ganske naturligt, at man, bagefter at et stort Lovgivningsværk er gennemført, kan blive opmærksom paa Fejl og saa skrider til at rette dem, forekommer det mig urimeligt, om man ikke, naar man, før end en Lov er traadt i Kraft, ser de Fejl, der knytter sig til den, da skrider til at rette disse Fejl, før Loven træder i Kraft, snarere end efter dens Ikrafttræden. Og da jeg i denne Rigsdagssamling skulde forelægge enten et Forslag til Lov om Rettens Pleje med de dertil sig knyttede Supplementslovforslag eller de sidste alene, knyttede til Loven af 1909, stod jeg i den Situation, at der var forløbet 5 Aar siden 1909, men alligevel havde man endnu ikke gjort de endelige Skridt for at faa Loven af 1909 til at træde ud i Livet, og naar jeg skulde stille Forslag om Lovens Ikrafttræden i Supplementslovene, saa vilde jeg ikke kunne stille Forslag om, at den skulde træde ud i Livet før tidligst i Efteraaret 1917, altsaa om $3\frac{1}{2}$ Aar; det vil sige, at der vilde komme til at hengaa 8 Aar, inden Loven af 1909 traadte ud i Livet. Det vilde imidlertid kunne lade sig gøre at forelægge et nyt Lovforslag om Rettens Pleje med dertil knyttede Supplementslovforslag, indeholdende Bestemmelse om, at samtlige Love skulde træde i Kraft til et lige saa tidligt Tidspunkt som Loven af 1909. Under disse Omstændigheder fandt jeg det rigtigst at rette det Spørgsmaal til det høje Folketing, om det ikke vilde foretrække at indføre Anklageprincippet og Adskillelsen mellem Domsmagt

og Administration i vore Retsplejelove med det samme fremfor at gaa til Gennemførelsen af Loven af 1909 og saa senere skride til det andet. Det Spørgsmaal, som jeg herom rettede til det høje Folketing, var ment ganske fredsommeligt, og det har glædet mig, at det fra alle Partiers Side er blevet optaget i den samme Aand. Der har været enkelte Medlemmer i det høje Folketing, der har protesteret mod denne Fremgangsmaade, men der har ikke været noget Parti, der som saadant har protesteret derimod, og det er mit Haab, naar jeg nu forelægger Forslag til Lov om Rettens Pleje med de 6 Supplementslovforslag for det høje Landsting i den Skikkelse, i hvilken de er vedtagne i Folketinget, at de da skal blive modtaget paa den samme venskabelige Maade i dette høje Ting som i Folketinget.

Forholdet er det, at man fra alle Partiers Side har erkendt, at det er et stort Fremskridt, at det foreliggende Lovforslag indfører Anklageprincippet i den kriminelle Retspleje, og at Hensynet til sigtede med Nødvendighed kræver, at man der forlader det hidtidige Inkvisitionsprincip, som ikke var blevet udryddet ved Loven af 1909. Men naar Hensynet til sigtede kræver Indførelse af Anklageprincippet, saa kræver paa den anden Side Retssikkerheden, at den Anklagemyndighed, der indføres, bliver tilstrækkelig kraftig, og begge Dele kan kun opnaas ved en gennemført Adskillelse af Domsmagt og Administration, thi ellers maa man frygte, at Inkvisitionsprincippet snart atter indsniger sig ogsaa under den nye Ordning. Indførelsen af et virkeligt Anklageprincip nødvendiggør derfor Oprettelsen af en særlig Anklagemyndighed og medfører saaledes ogsaa, at Politifunktionerne maa udskilles fra Domsmagten, thi den samme Embedsmand kan ikke være baade Anklager og Dommer. Af Anklagemyndighedens Indførelse følger, at der maa oprettes særlige Politimesterembeder, idet Politimestrene foruden en Række Øvrighedsforretninger af anden Art maa varetage store Dele af Anklagevirksomheden. Følgen heraf bliver atter en Formindskelse af Rets- og Politikredsenes Antal, idet man ikke kan beholde 130 Retskredse og oprette et tilsvarende